

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, In Dominicas Anni Totius
Meditationes

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 9006643X

Dominica XIX. post Pentecosten.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45459

terram linguent, & fient scabellum pedum tuorum, videbuntque te, & adorabunt, venientem in nubibus caeli, inviti & malo suo, qui te ad Salutem suam nosse volebant. Non sic David fecit, qui ait; Consideravi opera tua Domine & expavi. Considera & tu o homo quid sit Deus in Angelis? quid in hominibus? quid in reprobis? In Angelis admirabilis, in hominibus amabilis, in reprobis terribilis. O quis ista videns non timeat? non derlaudem Deo? verè quisquis est, oculos habet & non videt, imò vivens non vivit; quia non vivit propter quod, ut viveret, conditus est à Deo.

10. Surge & tolle lectum.

Dimissa sunt tibi peccata per poenitentiam, insere virtutes per fervorem; abi autem in Dominum tuam, omnia ad aeternitatem dirigendo quaecunque facis & cogitas.

DOMINICA XIX.

Post Pentecosten.

1. Fecit nuptias Filio suo.

Christum in Eucharistia sumere, est nuptias celebrare, dat enim Christus animæ, sui non solum Corporis, sed totius usum, hoc ipsum etiam ab homine sibi fieri cupiens. Sic ergo imaginare: Pater aeternus Sponsor, nuptiale convivium Sanctissimum Sacramentum est. Age, quam splendidus venit Sponsus ad nuptiales epulas, qualis Sponsa ad eandem accedit, talis tu accede ad hanc Communionem, asser ad hanc mensam vere-

G. DRUZ:
bicki
oper: ascel:
Tomus III
N: V
58

recundiam, affer humilitatem, affer amorem,
 siderium, affer indignitatis propriae cognitio-
 em, affer firma proposita Sponso in omnibus
 mper placendi, solus tibi Sponsus placeat, lo-
 s ditissimus, nobilissimus, pulcherrimus, pre-
 osissimus Sanctissimus, dignissimus, solus tibi
 Nihil omnia, pende ab aspectu Sponsi, de-
 rem ejus, majestatem, dignitatem, suavitatem
 rare, ama, concupisce. Gratulare illi hæc om-
 a, ama in illo hæc omnia, illi gratias age pro o-
 nibus. Puta tua esse omnia; siquidem ille tuus
 qui habet hæc omnia. Constitue ita vivere
 è & sanctè, prout exigunt ista omnia. Accide
 erno Patri supplex, gratias illi agens, qui dat
 Unigenitum Filium suum in Sponsum, & pro-
 te illi, quod dignè te tali Sponso gerere velis.
 ccede & supplex Sponso, submittens & subdens
 illi ex toto, gratias illi age, quod non dedig-
 tur, nec aspernetur te, sed delicias suas tecum
 ut habere. Accide & Spiritui Sancto supplex,
 esse velit, inter te & Sponsum tuum vinculum
 ternam, sicuti est in Divinitate amor Patris &
 illi; aut sicuti est amor Christi & Ecclesie. Pete
 illo, supplica illi, ut te sanctificare ut mundare,
 donis suis deliciisque exornare velit, non pro-
 pter te, sed propter Sponsum tuum, qui habere
 tem vult te, & qui dignus est, ut te talem ha-
 eat propter se: in auxilium Christum invoca,
 carissimam Virginem, Angelum Custodem, San-
 tos omnes, cælum totum.

2. *Ecce prandium meum paravi.*

Prandium ipse est Christus. ô quale prandium
 Deus & homo, Corpus & Anima Jesu Chri-
 Prandium quia est hujus mundi vita, Arrha
 V. P. Druzb. Op. X. T autem

autem & pignus futuræ illius magnæ Coenæ; Suum vocat prandium, quia ab illo solo paratum excogitatumque. Suum vocat, quia se solo dignum, nullus Rex tale potest parare. Suum vocat, quia propter se paravit, ut suo scilicet affectui & mori in nos faceret satis. Suum vocat, quia propter suas delicias, quas nobiscum ad hanc mensam habere desiderio desideravit, illud paravit; paravi, inquit, magno sumptu, magno labore, magnâ industriâ, Sapientiâ, mirâ arte, magnâ suavitate, in magnos usus, paravi ego, & ego solus. Quid dicitis homines famem esse in terra? Ecce prandium meum, paravi; ne molestum esset expectare coenam. Ecce prandium meum paravi, levate famem, prægustate in hoc prandio coenæ futuræ delicias: non fallo, ecce non lacto promissis, ecce aspice venite, accumbite, Venenum ne horrete, ne suspicamini; meum est, fallere nescio, procul à me venenum, totus Sanitas sum, medicina sum, antidotum. Ecce prandium meum paravi; cui? hominibus utique mortalibus, miseræ & fragili Creaturæ; hunc laborem propter tales dignatus sum subire, tantum bonum hominibus præparavi, eorum omnibus subvenire cupiens necessitatibus. Ecce prandium meum paravi, nunquid gratis? nunquid otiosè? cur timetis venire, vobis paravi, cur tardatis venire? jam paravi. O penetra hoc bene cor meum & voces istas cognosce, teque ad hoc prandium dignè illo præpara.

G. DRUZ
 bicki
 Oper: ascet
 Tomus III
 N: V
 58

3. *Misit servos suos vocare invitatos, & nolabant.*

SI esset Divina Bonitatis modus, haberetque mensuram Deus, in nostra salute curanda, esset quod forte prætenderet malitia humana, se quoque mensuram servare in Dei amore & Servitio, esset forte quod causaretur, nihil se sine Deo posse. Sed nunc, cum bonitatis illius infinitas sit thesaurus, cumque nihil non agat Deus horum quæ nobis intelligit opportuna, quem tandem ruinæ nostræ auctorem afferre possimus præter nos? Creaverat nos Deus & quidem electos & perfectos, nihil nobis debebat amplius; addit tamen; Fecit nuptias filio suo; nec nos ab iis nuptiis exclusit. Jam nobis omnia subiecerat sub pedibus, oves, boves &c. contenti esse poteramus & debebamus; at ille contentus non fuit, invitavit nos ad nuptias Filii sui, ad finem supernaturalem nos condidit, Mediatorem nobis Filium dedit, qui nos deduceret in via, Magister esset. Nec satis habuit invitasse, servos nuntiam misit, qui nos ad parata omnia vocarent. O quid agis Divina Bonitas! an Filius tuus nuptias celebrare sine nobis non potest? An non tuis splendidus est apparatus tuus, nisi in eo ignominia nostra tenebras fecerit? An nulli tibi hospites te digni futuri, nisi nos Animæ viles recubuerimus? Ita est Omnipotens Deus, cujus natura Bonitas, cujus misericordiæ non est numerus; ita inquam est, Deliciæ tuæ esse cum filiis hominum, & Deliciæ tuæ, si tecum sint filii hominum. Et quid profint nuptiæ, si absint deliciæ? Mitte ergo Servos tuos Deus, voca invitatos, neque enim filio tuo bene erit sine hominibus.

ne. O homines quid agitis? quid nugamini? quid non paratis vos nuptiis illis? cur tempus illud quod habetis, aliis omnibus impenditis? nec de ornatu nuptiali cogitatis? Ecce nuntii, Servi jam vocant, venite ad nuptias. O stulti! voces, vestes, parate, sumite, ite. Etiam moramini? Væ vobis! Ecce claudetur janua, ecce vos pulsabit, sed serio! Interim tibi gratiæ ô Deus, qui nuptias quidem facis, sed propter nos, & magis nobis, quàm Filio, non tamen sine nobis. Invitans nos, vocas, Servos mittis, da quoque ut audiamus & properemus, ut non contemnamus, non excusemus, non sine veste nuptiali veniamus; illa enim priora omnia ingratorum sunt, hoc ultimum præsumptis etiam est.

4. Et nolebant venire.

HÆc est nequitia nostra summa, hæc injuria quam homines Deo faciunt, maxima: parat nuptias, mittit servos suos, invitat, vocat, homines autem quid! illi inquam invitati, vocati, quid? Ecce nolebant venire. Quid (Deum immortalem) qui tandem isti sunt? qui nolebant venire? Cur nolebant? Ratio facti, quia Nolebant. Audite cœli, & auribus percipe terra, homines, vilissima terræ portio, à Deo benignissimè ad salutem, ad vitam, ad voluptates, ad bonitatem, ad consensum, ad familiaritatem, ad nuptias, invitati sunt à Deo, Rege Regum; nolebant venire. Quid potuisti ultra Deus facere vineæ tuæ, & non fecisti? Fatemur ô bonitas, ô omnipotens, abunde te functam Tuo officio. Sed tu Capharnaum, tu humana malitia, ingratitude, negligentia, nunquid usque in cœlum, usque ad nuptias Dei exaltaberis, & invitaberis?

usque

G. DRUZ:
Bicki
oper: ascet:
Tomus III
N: V
58

usque in infernum descendes? Supergressa es ô humana malitia modum, Superas non solum tuas vires, sed etiam teipsam, plus penè mala es quàm esse potes? Audi ergo verbum Dei, pro eo quod invitati homines ad nuptias, venire noluerunt; veniet dies, dicit Dominus, quando & claudentur januæ Regis, & inchoabuntur nuptiæ: quando dicetis, Domine Domine aperi nobis, tunc respondebit vobis in furore suo iustitia ejus, Nescio vos; tunc respondebit vobis malitia vestra de intus, Major est iniquitas mea, quàm ut veniam merear. Tunc præ angustia Spiritûs gemetis, & dicetis, Nos insensati, Scientiam viarum Dei noluimus. Sed enim tunc Dominus subfannabit vos, & irridebit vos, & nesciet vos, quia cum vult non potest, qui quando potuit, noluit: per malum enim nolle, perdidit bonum posse.

5. *Omnia parata sunt.*

Quæ maxima sunt in mysterio, ea solet Sacra Scriptura brevissima facere in sermone. Notiùs est, quàm ut opus sit afferre exempla. Hoc præsens exemplum esto. Volebat Paterfamilias cælestis explicare, quàm lautum, quàm splendidum apparasset Filio suo nuptiale convivium: cæperat enumerare singula, finem cum videret non futurum, enumerationum, verbo expressit; Et omnia parata sunt. Quæris quid valeat, quidve sonet hoc omnia? cælum totum est, gaudium totum ac bonum est. Quod bonum? quod nec oculus vidit; quod bonum? quod solum, quod omne, quod semper, quod unum est bonum quid hic quæris ô homo in mundo? quid caducis inhæres? bonum quæro, **T** ais.

ais. Tale ergo bonum quære, quod bonum sit, non quod sit malum bonum, non quod sit apparen- tantum bonum; illud quære bonum, quod omnia, quod solum, quod semper, & vere bonum est. Quantumcunque hinc acquisiverimus, omnia non erunt, pauca erunt, plura deerunt, bona non erunt. Omnia vis; ad cælum tende; ibi enim parata sunt omnia, & qui dicit non mentitur Deus, quia ibi ille est, qui omnia est, & super omnia. Proinde negligite ista ô homo, ô Anima mea, hæc inquam, pereuntia, hæc, non Omnia, nihil hic paratum est, omnia de novo paranda, nec tamen ut pares omnia, est possibile; vis parata omnia vis nullo labore omnia, omnia simul possidenda, vis semper habenda, nunquam perdenda? cælum pete, ad cælum, omnia istic parata, adeo ut hoc quoque paratum sit, quod parare non sit necesse; nam si hoc non esset, omnia non essent; omnia autem ibi parata sunt, prompta omnia, & hoc solum desiderantia ut accipiantur. Quod caput est, ita parata sunt omnia, ut simul accipi debeant omnia, & non per partes singula. O quæ omnia! ô quæ! ô quomodo! ô paratâ! ô quando parata! à constitutione mundi, dicit alibi; quæ oculus desiderat, quæ cupit mens, quin plura, quin majora, capere cor possunt, corde capi non possunt: Illuc ergo convertere ô cor meum, illuc ite cogitationes meæ, ubi omnia parata sunt. Sed illud solum unumque adferamus ad illa omnia, ut parati accedamus ac veniamus, usque ad illa omnia: Scriptum est enim: Et vos estote parati: quomodo? mundum deserere, mori, rationem reddere, cælum ingredi, ad hæc estote parati.

6. Venite

G. DRUZ:
 bicki
 oper: ascel:
 Tomus III
 N: V
 58

6. Venite ad nuptias.

Foris canes & foras: Foris proci & porci; non vestra hic limina agnoscunt nuptiæ, hæc faceffite; Pudor nubet & Castitas. Quid hic canina lingat impudentia? non vos vocamini ad nuptias ô impii, qui & nubitis, & nuptum datis, & putrescitis in stercore: facti sicut equus & mulus quibus non est intellectus, quibusque solum illud in ore strepit, Crescite & multiplicamini quibus denique pane facilius quam carne interdicitur. Nihil dictu foedum visuque hæc limina tanget. Agni fiunt nuptiæ. Deliciæ hæc sunt sed castæ nuptiæ; sed puræ, thalami sed intacti. Venite ad nuptias, ait Rex Paterque Unicus Filii. Credis mortalitas te à Deo tanti aestimari? Vocem ejus audis quidem, Credas; Usque ad delicias amamur: quid? imò ad nuptias. An non amamur, qui etiam invitamur? Agnosce ô homo Consilium Sapientiæ, dignationem majestatis, Charitatem Numinis: Agnosce inquam, & excipe, I, ad nuptias vocaris. I, Pater vocat, Abi, vocat ad nuptias Filii: abi, non est præsumptio, ubi est invitatio, sed tamen debet esse præparatio, etenim necesse est ut impleatur illud, veniunt nuptiæ Agni & uxor ejus præparavit se.

7. Venite ad nuptias.

NE te puta ad parvam vocatum perfectionem. Non ad simplex servitium, sed ad nuptiale consortium usque vocaris. Ecce omnia parata sunt ex parte Sponsi, & ipse Sponsus Servique Patris vocant, Venite ad nuptias. Tu quid moraris? quid te præparas ô Sponsa? Sequere vocantem Deum, obedi inspirationibus, præpara te Conjugi Sponso, Enitere ad fervorem, ad perfectionem.

fectionem, & munditiam & ornamentum, ad amorem, ad Conjunctionem, ad complexum, ad oscula, ad cohabitationem. Usque huc ascendere debes, & tu etiamnum in limine primo insistis? ô quando venies? ô quantus pudor incomptam ad Sponsam venire! Ad Asperum venturæ Sponsæ, septem mensibus præparabantur, omni ornatu, omni cultu Rege digno. Tu quid? tu dignum nihil ages cælesti illo Sponso, illo thalamo? tu audebis aliquid committere, quod illi displiceat? quod ejus abs te oculos avertat? Ne excusationes prætende, ne negligentiam palpa; has excusationes Sponsus tuus non capit, te culpabit, si quid culpabile invenerit; & quæ tibi confusio, in primo congressu confundi.

8. *Reliqui verò tenuerunt servos ejus.*

Etiam usque ad Sanguinem, usque ad necem, usque ad contumelias ventum est; non stat in uno gradu malitia, crescit. Antea miserat Rex Servos vocare invitatos ad nuptias, & nolebant venire; iterum misit alios servos dicens, dicite invitatis, Ecce prandium meum paravi; Illi autem neglexerunt, quin imo abierunt, alius ad villam, alius alio, sed hæc leviora. Pergite invitati. Reliqui verò tenuerunt servos ipsius. Quid ultra? contumeliis affecerunt. tantumne? occiderunt. Itanè verò ô Deus? haccine forte mittis tu Servos tuos ad nos, ut habeamus in quos debacchemur? Ne vobis blandimini Christiani; vos estis qui Servos Christi ineficitis. Quot beneficia, tot Servi; quod admonitiones, tot Servi. Et contra, quot peccata tot contumeliæ, vincula, homicidia. Confessus est nuper aliquis, proposuit Deo accuratè servire, quid

G. Druze
Bicki
operi: ascel
Tomus III
N: V
58

quid fecit nisi servum Dei tenuit: jam hodie peccavit, defecit, quid, nisi gratiam Dei contumeliâ affecit? & occidit; Et quanti sumus ejusmodi, quoties ita facimus! Sed nunquid semper filebit Deus? nunquam te Servorum tuorum non tanget injuria? non facies vindictam electorum tuorum adclamantium, & pro te? hominesque invitantium ad nuptias tuas die ac nocte? habebis patientiam supra illos? non, dico vobis: Sed faciet citò vindictam; dicit enim; Qui vos tangit, me tangit, tangit pupillam oculi mei: pro pupilla oculi sui putas non pugnabit? perdet sine dubio, homicidas illos, & Civitatem eorum succendet; auferet Regnum Dei ab illis, & genti facienti fructus ejus dabit. Denique, quia vos non fuistis digni nuptiis, ex vicis & plateis domus ejus implebitur; ex vobis autem viri Sanguinum, nemo gustabit cœnam illam. Qui habent aures audiendi, audiant.

9. *Rex cum audisset, iratus est.*

Sera nimium vindicta Dei est, patet ad oculum: nisi tam sera esset, nunquam hominibus tam peccare, aut liceret, aut liberet; nunc quia seram vident, nullam se visuros putant. Sed mirum sicut sera est, ita etiam seria erit vindicta illius. Divina quippe justitia, eò acriùs percussit, quò diutiùs tolerat, tantò dilationem supplicii gravitate compensat. At quorsum hæc dicitur cui? illis enimvero, qui peccant quotidie, poenitent nunquam, peccant plurimùm, emendant nihilum; & quoniam tales sumus omnes, prompti ad culpam, tardi ad poenitentiam, ideò omnibus hæc loquor, & omnibus injuriam Dei denuntio, & dico; Nisi poenitentiam egeritis, omnes

omnes simul peribitis. Quid? an divitias bonitatis contemnimus, an libet thesaurizare nobis iram in die iræ. ut fiat nobis supra modum peccans peccatum, per bonum operans mihi mortem? Ecce accinxit se ira Dei adversum improbos, ecce manus ejus extenta, ecce arcum suum tetendit, & paravit illum, in eo posuit vasa mortis, sagittas suas ardentibus effecit. Ecce Rex iratus est, Ecce misit exercitus suos plagarum, & perdet maleficos istos, nos scilicet omnes de terra. Et usque etiam lethargum dormimus, mala facimus, pœnas non sentimus, minas iramque non metuimus? quid facies amplius nobis Deus? aut tu impietas quo pergas ultra! an quia in profundum venisti, contemnis? non iram Regis, non candentem irâ vultum, non spirantem minas, Regis obtutum, non implacabiles exercitus, non perditionem tui metuis? Deus percussisti nos & non sensimus, vulnerasti & non doluimus, facta est plaga nostra incurabilis, jam nihil meremur, nisi ut securis ad radicem apponatur. Verum tamen patientiam habe in nobis, etiam hac vice; etsi non propter pœnitentiam nostram, propter misericordiam tuam parce peccatis nostris.

10. *Ite ergo ad exitus viarum.*

Heu! quam hoc verum nimis: Surgunt indocti & rapiunt cælum; docti autem cum doctrinis suis putrescunt in cæno mundi, & insipientias falsas aucupantur. Quam id verum est? quod ii, qui tenuioris sunt fortunæ, qui afflictii, qui corpore deformes, qui genere ignobiles, qui ingenio tardi, qui gratia & favore hominum destituti, majores sunt in gratia apud Deum. Cre-
do

g. Druz
Bick
operi asiet
Tomus III
N: V
58

do ideò, quia quæ stulta sunt hujus mundi & contempta, Deus elegit; credo ideò, quia isti tractabiles magis se Deo præbent, cum contra illi illi, sibi fidentes minus se putant Deo opus habere, minusque Deum curant. Credo ideò, quia illi cum se mundo idoneos non esse vident, ad Deum vertuntur, isti autem mundo se natos & factos putant. Hinc ipsi deduntur, subdunturque. Audite ô ingenui, ô nobiles, docti, ditites, gratiosi, ingeniosi, formosi, delicati, Etiam vos digni Deo esse potestis. Si propter hæc dona mundo placere vultis, qui illa vobis non dedit, placete istis etiam vobis Deo, qui illa vobis dedit. Gratias Tibi Domine, qui me pauperem in donis tuis fecisti, ne si ditior fierem, te deseram. Da mihi, ut his quæ habeo in laudem tuam & salutem meam, fructumque meum, uti possim.

II. Congregaverunt quos invenerunt.

Viri Zelosi & animarum aucupes, non faciunt discrimen; æquè prompti ad pauperem atque ad Magnatam juvandum procurrunt, in omni Anima, Christi sanguinem amant, non quia hujus Anima est, sed quia Christi sanguine redempta est, eam curant. Et te sic docet facere, cui Deus dedit hoc munus sustinere.

12. Vidit hominem non vestitum veste nuptiali.

Um ego talis Domine Deus in his nuptiis Religionis Sacræ? inter tot Sanctos tuos nuptialiter vestitos, & mensæ tuæ accumbentes, quis scit an non solus ego sine veste nuptiali! ô Domine ego Servus tuus, & filius ancillæ Tuæ. O Æterna Sapientia, cujus domestici vestiti sunt omnes duplicibus, fac me custodire vestimenta tua in domo tua, ne nudus ambulem, ne mihi unquam

unquam desit sanctificans gratia tua & charitas tua, faciens me perseverare in servitio tuo in finem.

13. *Amice quomodo huc intrasti?*

Mirum sanè. Vocatus, quæsitus intravit, & tamen quæritur. Quomodo intrasti? An nudus intravit? non puto: nam & Fides vestis est, & cum Fide intrat, quisquis intrat; alioquin non intrat. Nam & Fides ostium est, & vestibulum ad salutarem viam. Quomodo ergo intravit qui sic quæritur & interrogatur? Cadaver indutus venerat, mortuam fidem habuerat, vitæ charitatis, veste nuptiali. serico gratiæ justificantis caruerat, quis non requirat, videns inter Convivas hominem Cadavere vestitum. Quomodo huc intravit iste non habens vestem nuptialem? ô Charitas! Gratia! ô vestis nuptialis, quàm te pauci norunt! quàm pauci curant! quàm pauci habent! quàm pauci prout digna es æstiment! O Anima mea, quid æstimas, si hanc non æstimas.

14. *At ille obmutuit.*

Quid enim responderet? Unum pro mille, non respondebit ei. quid responderet iste convictus ignaviæ, audaciæ, contemptûs, superbiæ malitiæ, consummatæ nequitæ? *Obmutuit*: Quis non obmutescat Deo iudicium exercente qui nihil objicit quod solutionem habet, quod autem solutionem non habet, dum objicitur, quis non obmutescat ad illud? *Obmutuit*: ille, qui semper promptus; ad excusanda, celandanda, extenuanda, fuit peccata, nonne meritò obmutuit, quando ad iudicium Dei venit? & vidit quia mentita est iniquitas sibi, & blandita.

Obmu-

G. Druze
bicki
operi: ascel
Tomus III
N: V
58

Obmutuit: Ah me! quantam ego obmutescen-
 materiam habeo! *Obmutuit*; ô nunc, anima
 mea, ne da silentium Deo, si tu quoque obmu-
 scere non vis; Qui diligitis Dominum ait Da-
 vid, ne fileatis, & ne detis Silentium ei. Cura ut
 ne ei silentium des, ne ille tibi quidquam lo-
 quatur, ne quicquam objiciat, nunc verò loque-
 re illi tui cordis amaritudines. *Obmutuit*: Præ-
 confusione scilicet, quod sine veste nuptiali de-
 prehensus sit. *Obmutuit*: ô silentium triste &
 æternum! Deus meus ne sic fileam.

15. *Ligatis manibus & pedibus mittite eum.*

Hoc quid aliud, quàm ademptâ, merendi ul-
 tra gratiam Dei facultate, sublatâ spe veniæ,
 æterno addici! quid hoc aliud quàm à
 Deo deseri, ejici à facie misericordiæ ejus, mitti
 in abyssum desperationis, in tenebras & noctem
 obstinationis, & obdurationis odiique Divini.
 Anima mea, descende in hæc vivens, ne descen-
 das moriens.

16. *Multi enim sunt Vocati pauci electi.*

Quod cur hoc mi Deus? nisi quia tu Dominus
 naturalis, & licet figulo facere, cum figmen-
 to quod placet, nec potest illi dicere, cur me ita
 fecisti, in contumeliam non in honorem? An
 non licet facere mihi quod volo? dicet tibi. O
 homo! tu qui es, qui respondeas Deo! Domine
 humiliabor ego sub manu tua, & formidabo à
 facie Judiciorum tuorum, illud solum curans ut
 perviam tibi, cum gratia tua & perseverem, nec
 inquam recedam à te. Tu autem Domine Deus
 meus justus es, & rectum judicium tuum.

17. *Multi*

17. *Multi sunt Vocati pauci Electi.*

HOc est o Domine, quod omnium Sapientum evincit captum, quod omnium Sanctitatem humiliat, hoc est, quod omnem robustum frangit & omnem audacem terret, Vocatum me video, electum scire non possum, quia pauci Electi; timeo, ut sim inter electos paucos, & tamen ideò me vocatum puto, ut saltem eligerer, si non quia electus sum, eligi non mereor, nec tamen eligar indignus. O altitudo Sapientiae! multi vocati pauci electi, utrobique thesauri gloriae Dei. Vocavit ne desperaremus de Electione, paucos electos dicit, ne praesumeremus ex Vocatione; temperavit utrumque & quia vocavit, gloriam meretur & laudem, & quia paucos elegit, timorem vult & sollicitudinem.

18. *Multi vocati pauci electi.*

TRanseat Domine, non scrutor iudicia tua. Vocatus sum? vel hoc ipso quia vocatus sum, tibi servire propter hoc ipsum teneor, quia tu es dignus, & debetur tibi; Elegisti me? gratia tibi: abiecisti me? merui. Eligi dignus non fui, certè non debui; non enim erat in me quidquam cur eligi deberem cum nihil essem. Si ergo elegisti me, gratiam fecisti non debitum: si non elegisti, gratiam non dedisti, quia non debebas. Ego verò sive electus, sive neglectus, servus tuus sum & tu Dominus meus, teneor amare te, & volo servire tibi, quamdiu sum & quamdiu vivo. Tu Domine da ut semper velim, da ut possim, da ut serviam; libertas tua sit tibi circa me, necessitas mea & naturalis ob-
liga-

g. Druze
bicki
operi: ascet
Tomus III
N: V
58

gatio sit mihi circa servitium tuum, à me semper inviolata & illibata.

DOMINICA XX.

Post Pentecosten.

1. *Cum audisset quia Iesus adveniret.*

Regulus, audito Christi adventu, occurrit, & rogavit pro filio mori incipiente. Ecce advenit Iesus descendens de Judæa cælesti, in Galilæam terrestrem; occurre ei, excipe illum, roga illum ut sanare velit te, & Animam tuam mori incipientem. Quid enim tibi ipse es sine Christo, nisi dux in præceps, nisi laqueus in mortem, nisi venenum ad perniciem? Curre ergo ad eum qui vita est, qui sanitas est, qui medicina, qui Dux in salutem: Curre ad illum, hoc solum te exspectantem, ut venias ad illum, cætera omnia præstare paratum. Hoc modicum labora, invenies multam requiem. Abi ad illum, excipe illum, miserias illi tuas patefac, & desiderium cordis tui ipse retribuet tibi. O Domine! ad te curro fontem vitæ, fontem luminis, torrentem voluptatis, Deum Dominumque meum. In cor meum ad te pando, ecce miserias meas non fileo. Vides Domine infirmitates meas, dona illas per Sacratissimi Corporis tui munera & vulnera, ut vivam tibi fortis, vegetus, sanus, robustus, & nemo me ultra despiciat.

2. *Abiit & rogabat eum ut descenderet.*

Otest amor Carnalis in hominibus hujus sæculi tantum, ut Regulus, ob morbum & mortem filioli, supplex sit Christo, cæteroqui superbi, demittat se, pompæque obliviscatur, qui

qui